

Voordat alles beter werd

Colofon

© 2022 Rosemarijn Milo

Titel: Voordat alles beter werd

Auteur: Rosemarijn Milo

Omslagontwerp en foto auteur: Yves Nicolay

Grafische vormgeving: Yves Nicolay en Rosemarijn Milo

Uitgeverij: U2pi B.V.

Website Uitgever: www.uitgeveriju2pi.nl

Druk: www.jouwboekdrukkerij.nl

ISBN:

NUR: 300

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ROSEMARIJN MILO

VOORDAT
ALLES BETER WERD

Opgedragen aan mijn broer Erik Milo (1952-1991)
die geleefd heeft voordat alles beter werd.

*For a moment I knew -
Well I hoped – I dreamed
We could make it
And fly to the moon.
Everything, me and you
was perfection – it seemed.
But perfection has faded too soon.
So a dreamer I'll stay!
(Perfect cliché).*

*Couplet van het lied 'This is the life for me' uit de musical 'You can't dance
in wooden shoes'
met liedteksten van Erik Milo*

7

September 1994

Zij: nog niet beslapen door haar man, een maagd dus? Nee, geen nieuweling in het land van liefkozingen en ander-soortige vrijerij.

Hij: laten wij maar gewoon zeggen ‘een feestbeest’.

“Paul en Floor, jullie zijn vandaag, 7 september 1994, voor mij, ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Amsterdam, verschenen om in tegenwoordigheid van familie en vrienden te verklaren dat je bereid bent je aan de wettelijke verplichtingen van het huwelijk te houden. Ik verzoek jullie als aanstaande echtgenoten op te staan, elkaar de rechterhand te geven en mijn vraag te beantwoorden:

Paul-Victor van Opzeeland en Florence Dorothee Gangel, verklaren jullie elkaar aan te nemen tot wettige echtgenoten en beloof je getrouw alle plichten te zullen vervullen, die door de Wet aan de huwelijkse staat worden verbonden? Wat is daarop jullie antwoord?

Paul-Victor van Opzeeland?” “Ja.”

“Florence Dorothee Gangel?” “Ja.”

“Als ambtenaar van de burgerlijke stand verklaar ik dat Paul-Victor van Opzeeland en Florence Dorothee Gangel vanaf dit moment door de echt aan elkaar zijn verbonden.

Ik verzoek jullie dan nu, samen met jullie getuigen, Stefan Desideer Tersluys en Lisette Heleen Viruly, en mij de huwelijksakte te ondertekenen.

Zoals ik jullie bij ons eerste gesprek heb verteld, ben ik al zo'n 25 jaar ambtenaar van de burgerlijke stand, maar een huwelijk als dat van jullie heb ik bij mijn weten nooit eerder gesloten. Ik dank jullie voor het vertrouwen dat je me hebt betoond door me iets van jullie geschiedenis en de motivatie voor dit huwelijk te vertellen. Daarover zal ik niet uitweiden, want het is alle aanwezigen bekend. Ik vind dat jullie een moedige stap zetten door op deze manier je relatie, beter gezegd jullie relaties, vorm te geven; door samen met jullie partners, Stefan en Lisette, nog maar eergisteren met elkaar getrouwd, de uitdaging van een leven met z'n vieren aan te gaan. Verwacht er veel van, werk er hard aan en wees niet teleurgesteld of boos als er zich conflicten voordoen. Zoals je weet, gebeurt dat in iedere relatie, in ieder huwelijk, hoezeer de partners ook hun best doen. In jullie speciale geval kun je niet eens spreken van twee huwelijkse relaties want het zijn er in feite vier. Vier relaties die met veel goede wil en misschien ook met het nodige kunst- en vliegwerk in stand gehouden moeten worden. Ik wens jullie daarbij alle geluk en alle succes! Bij deze gelukwensen wil ik graag de hier aanwezige familieleden en vrienden betrekken.”

Mei 1994

Aan mevrouw Adrienne Viruly-Boutens

Haarlem

Alkmaar, 3 mei 1994

Lieve mam,

Ik kom met de deur in huis vallen. Er staat een heleboel te gebeuren, dus ga er even voor zitten!

Floor en ik hebben besloten te gaan samenwonen, maar niet op een alledaagse manier. Wij willen de uiterlijke schijn ophouden en wij hebben er iets op gevonden. Die gebroken neus die ik vorig jaar heb opgelopen, je ziet het bijna niet meer, maar ik moet er niet aan denken dat zo iets me nog een keer kan overkomen. Of Floor. En dan haar ouders. Jullie moesten eens weten hoe Floor er genoeg van heeft door die ouders, broers en zussen – voor zover ze contact met elkaar hebben – bestookt te worden met vragen wanneer zij nu eens gaat trouwen. Wat een kop-in-het-zandstekers. Het lijkt ook wel of een ongetrouwde vrouw in hun ogen geen bestaansrecht heeft. Zij zullen op hun wenken worden bediend! De ene helft van het mannenpaar waarmee we bevriend zijn en over wie ik je verteld heb, heeft vergelijkbare moeilijkheden met zijn ouders achter de rug als Floor. Ze zijn het beiden helemaal met ons eens. Wij gaan met elkaar trouwen! Ik met Stefan en Floor met Paul. En dan gaan wij met z'n vieren bij elkaar wonen. Als 'gewone' getrouwde mensen. En het gaat niemand wat aan wat er achter de slaapkamerdeuren gebeurt.

Wat vind je daarvan? Eerlijk gezegd ben ik er zelf wel aan toe. Ik heb er meer dan genoeg van om in mijn werk met een scheef oog te worden

aangekeken. Ik voel me beloerd. Ik hoor ze denken: ‘Zij ziet er leuk uit, maar is ze nou een pot of niet?’ Ik ga nu eenmaal niet in op avances van mijn mannelijke collega’s en kan niet erg lachen om hun flauwe grappen. Rechters maken soms rare toespelingen. Of denk ik dat maar? Ben ik overgevoelig?

Wij gaan nu op zoek naar woonruimte voor ons vieren in Amsterdam. Ja, ik moet dus verhuizen. Ook dat nog! Paul (weet je nog, Paul-Victor van Opzeeland, japanoloog?) woont en werkt in Leiden en voor hem geldt hetzelfde.

Ik dacht niet dat jij en papa mijn aanstaande wel eens bij mij hebben ontmoet. Ik heb jullie in elk geval wel over hem verteld, de huisarts Stefan Tersluys, afkomstig uit Goes en net zo oud als ik. Hij heeft sinds kort een huisartsenpraktijk in Amsterdam, samen met een vrouwelijke collega. Misschien heeft papa hem wel eens gezien bij een artsenvergadering of zoiets. Een beetje een timide man, maar een heel geschikte kerel. Of hij als echtgenoot geschikt is, hoef ik niet aan de weet te komen.

Jullie hebben toch wel zin om op de bruiloft te komen? Het zal nog wel een paar maanden duren voor wij woonruimte hebben gevonden, kunnen verhuizen en gaan trouwen. Het spreekt vanzelf dat ik je op de hoogte houd. Wil je er vast met papa over praten?

De volgende keer als ik in Haarlem ben, kunnen we het er verder over hebben. Je begrijpt dat ik je dit wilde schrijven en niet zomaar in een telefoontje ter sprake brengen.

Dat was mijn nieuws voor vandaag. Heb jij ook nieuws? Ben je nu eindelijk van die nare hoofdpijn af? Volgens mij werk je te hard.

Een dikke kus van jullie Lisette

Leiden, vrijdag 14 mei 1994

P.V.O

Ik geloof iets te hebben gevonden dat ons alle vier kan bekoren. Mooi groot bovenhuis op de Apollolaan in Amsterdam. Duur, dat wel. Moet ik er een optie op nemen? Zal het eerst met Steef bespreken, voor ik het aan de dames voorleg. Af en toe benauwt me het idee met Steef en de meisjes te gaan samenwonen. Ik heb zelfs nooit met Steef alleen samengewoond, behalve in de weekeinden, zou je kunnen zeggen. Aan de andere kant is het misschien een goede oplossing voor dat hinderlijke gevoel door mijn collega's in Leiden altijd te worden nagestaard. Aan mijn ledermaatjes van het café in de Kerkstraat ga ik het nu juist niet vertellen.

Eigenlijk zijn het moordwijnen! Wat een idee om met elkaar te gaan trouwen. Daar zou ik nooit opgekomen zijn. Steef ook niet. Daar moet je zo te zien een vrouw voor zijn.

Het zal wel een enorme verandering geven om niet alleen met Steef, maar ook met die meiden te gaan samenwonen. En dat nog in Amsterdam. Ik zal iedere dag op en neer moeten reizen. Maar in de weekends kan ik thuisblijven; dat is dan weer het voordeel. Ik hoop dat ik er geen slapeloze nachten van krijg.

25 mei 1994

“Lies, met Floor. Gaat het je lukken, vandaag?”

“Ja lieverd, het komt voor elkaar; wij zien elkaar om half zes op de Apollolaan. Als er tenminste niet toevallig een file voor de Velsertunnel in de richting van Amsterdam staat.”

“Ik ben wezenloos benieuwd wat Paul daar voor ons gevonden heeft. Wat denk jij?”

“Zou het wel groot genoeg zijn? Voldoende ruimte voor jou om ongestoord cello te kunnen spelen?”

“Wij zien het straks! Kus.”

Amsterdam-Zuid ligt er stilletjes bij, die 25e mei, de koudste dag van de koudste maand mei in tijden. In ieder geval is het rustig op de Apollolaan. Een stuk verderop in de stad is heel wat meer lawaai en gedoe. Met de sloop van het lelijkste gebouw van Amsterdam, het Maupoleum, wordt op die dag eindelijk begonnen. Het gigantische pand van de Amsterdamse vastgoedhandelaar Maup Caransa is ruim twintig jaar een doorn in het oog geweest van omwonenden en een ramp voor de gebruikers. Het contrast met de Apollolaan kon niet groter zijn. Wat een statige, brede laan in een rustige en mooie buurt. Een uitgestrekte middenberm met een gazon, hier en daar bloemen en overall majestueuze bomen. Aan één kant solide flatgebouwen, aan de andere kant vrijstaande huizen. Zij zullen wel tot de duurste van de stad horen. Het is gewoon de mooiste laan van heel Amsterdam.

Floor en Lisette zijn er het eerste en staan voor de deur te kleumen. Zij merken de kou niet eens.

“Wow, als wij hier eens konden wonen. Ik kan niet wachten tot de anderen er zijn. Ik wil naar binnen! De makelaar zou toch ook komen?”

“Ja, lief Floortje, niet zo ongedurig.”

Vijf minuten later zijn Paul en Stefan er ook. Even daarna komt de makelaar aangescheurd in een witte Mercedes; een buikige man die hun vader kon zijn.

“Zo jongelui, zullen we dan maar? Je zult van de ene verbazing in de andere vallen. Zijn jullie er klaar voor?”

Hij doet de voordeur open en gaat hen voor op de enorme trap die het gezelschap vanaf de begane grond naar de tweede verdieping brengt.

“Ik laat jullie rustig rondkijken op de beide woonverdiepingen; daarboven is nog een zolderetage met twee dienstbodekamertjes en een dakterras. Oorspronkelijk was er alleen op de tweede verdieping een grote keuken en op de derde een badkamer. De vorige bewoners hebben de eigenaar zover gekregen dat er op beide verdiepingen nu zowel een keuken als een badkamer zijn. De huurprijs is daardoor natuurlijk wel hoger geworden. Ik denk eigenlijk dat dit precies is wat jullie zoeken, en je krijgt nog waar voor je geld ook. Zeker echte Amsterdamse yuppen? Waarom gaan jullie eigenlijk met z'n vieren samenwonen? Doen jullie soms aan partnerruil?”

Lisette gruwet van het idee en van het besmukte lachje van de makelaar. Zij kijkt Floor uit een ooghoek aan.

“Hé, jongens, die twee vrouwen van jullie mogen er wezen. Als ik een paar jaartjes jonger was, zou ik het wel weten.”

Nu kijken Steef en Paul elkaar bijna boos aan. Zij doen er alle vier het zwijgen toe.

De beide stellen gaan kamer in, kamer uit. Dit is te mooi om waar te zijn. Twee enorme etages, voor elk paar een heel appartement met alles erop en eraan met als bonus de zolderverdieping.

“Ik ben bereid me aan aantal slagen in de rondte te sjouwen met mijn cello. Al die trappen op en af, als ik die dienst-

bodekamertjes kan krijgen om te studeren. Wij kunnen ze samentrekken. Ik wil een grote ruimte hebben. De hele zaak gaan capitonneren. Nooit meer last van klagende burenen.”

“Ho even, dame, de beer is nog niet geschoten!”

“Paul, niet zeuren, van mij mogen jullie op de tweede verdieping gaan wonen. Dan zijn jullie reuze goed af. Maar Steef, wat vind jij ervan?”

“Ik stel voor dat wij een optie nemen op dit bovenhuis en er met zijn allen rustig over nadenken. Wij kunnen daar alvast mee beginnen bij een biertje in het café op de hoek van de Stadionweg. Die kroeg zag er gezellig uit toen we er daarstraks langsreden. Zal ik de makelaar zeggen dat wij een optie nemen tot komende maandag? Op die manier hebben wij het hele weekend om te brainstormen. Oké?”

“Lieve Steef, je bent je gewicht in goud waard. Floor loopt nogal hard van stapel. Op naar het café!”

“Doen we, Lies.”

Het café is druk bezocht. Het is er een lawaai van jewelste. Wat Floor betreft is een biertje prima, maar dan wel graag zonder al dat geschreeuw. Van een gesprek komt niets terecht. Zij stelt na één biertje voor dat iedereen zijns weegs gaat en om gezamenlijk de komende zaterdagmiddag bij Steef in Amsterdam een rondje van gedachten te wisselen. Steef sputtert als altijd wat tegen, zegt dat hij zich niet erg goed voelt, dat hij te moe is om de catering te verzorgen, maar zegt geen nee.

Eenmaal samen met Lisette aangekomen bij haar auto kan Floor zich niet meer inhouden.

“Lisette, ik krijg er eerlijk gezegd de gierende gilzenuwen van. Ik houd van je, ik vind je een schat en met jou zou ik wel willen samenleven. Maar met die mannen? Het is waar, ik ben meteen op je voorstel ingegaan en die kerels ook. Maar is het wel zo’n goed idee? En dan verhuizen naar die peperdure etages op de Apollolaan? Zo halsoverkop? Ik vind het er prachtig, dat is waar. Maar als wij dat al doen, moeten wij dan niet—?”

“Ja, je hebt gelijk, wij moeten er waarschijnlijk nog eens goed met zijn vieren over praten. Kennen die mannen en wij elkaar wel goed genoeg? Ik heb nu eenmaal die babbel over me die meestal iedereen over de streep trekt. Je moet maar denken dat ik daarmee een aardige boterham verdien. Misschien moet ik de jongens zaterdag vragen ons nog wat uitgebreider over zichzelf te vertellen en iets meer te zeggen over hun motivatie. Het is waar, wij kennen ze alleen van bruiloften en partijen, zal ik het maar noemen, maar hoe reageren ze als er zich problemen voordoen? Wat verwachten ze van ons, wat willen wij eigenlijk van hen?”

“Hoe bedoel je, kennen van bruiloften en partijen?”

“Floor, ik bedoel alleen in plezierige situaties, terwijl we niet weten hoe ze met moeilijkheden omgaan. Maar luister, ik moet nu weer snel naar Alkmaar. Wij bellen er nog over, afgesproken?”

“Prima, lieverd, tot later en in elk geval tot zaterdag bij Steef!”